

Pro středeční večer devátého dne měsíce listopadu pátého roku druhého tisíciletí jsem si vybral koncert kapely pro mne vsutku nevšední. Je jich pět, a proto si říkají [Pětník](#). A nevšední je na nich právě to, že ke své produkci používají výhradně jen své hlasy - do úplnosti tohoto úvodu zbývá jen dopsat, že vystoupení odehráli v klubu na Toulcově dvoře.

Koncert na "Toulcáku" nebyl jen tak nahodilá záležitost. Budova v severní části dvora prošla během posledního roku rekonstrukcí, čímž vznikla nová prostora, které chybělo využití. To se samozřejmě našlo velice rychle: Toulcův dvůr je centrem zajišťujícím ekologickou výchovu mládeže, a tak jeho první úkol je jasný - slouží vzdělávání! Druhý způsob využití byl nalezen prakticky stejně rychle - jeden ze zaměstnanců střediska je shodou okolností fanda folkové hudby a jakožto zvukař nemá k zajišťování koncertů daleko. Tudíž Jakub "Blesk" Moravec začal zvát kapely a písničkáře každých čtrnáct dní na středeční klubové večery (ve zbývajících středách je program večerního klubu zaměřen na ruční dílny, kursy a semináře, viz. oficiální stránky [Toulcova dvora](#)).

Ale zpět k Pětníku. **Pětník**, to jsou Lenka Horáková, Manča Sršňová, Jakub Renner, Dan Pikálek a Honza Hučín. Na folkové scéně se pohybují od roku 1999 a na svém kontě už mají oficiální placatý debut s názvem V botách snů (Good Day Records 2004). Pětník jasně dává najevo, že velká a zvukově pestrá, jak já rád říkám - barevná -, hudba se dá dělat i za naprosté

Dvě pětiny Pětníku

foto: archiv

nepřítomnosti běžných hudebních nástrojů. Stačí jen dobře zacházet s hlasivkami a dutinou ústní. Ona barevnost se u Pětníku skládá z mnoha maličkostí. V první řadě jsou to perfektně sezpívané a promyšlené vícehlasy, v řadě další pak vokály, jimiž tvoří sóla.

Za nejvýraznější část jejich tvorby musím považovat písně s lehkou nadsázkou. *Dentist's jive* by la tak sugestivní, že mne rozbolely zuby. Možná máte pocit, že se pokouším o metaforické připodobnění svých pocitů z této písně, ale já si doopravdy vzpomněl, že se nachýlil čas k pravidelné zubní kontrole. Představena byla i novinka

Starcův nářek

, kterou svým textem obohatil sám hostitel Jakub Moravec. Byť to v první chvíli vypadalo na smutný žalm, emotivní projev Pětníku svedl diváky spíše k úsměvům. Dalším příjemným hudebním zážitkem pro mne byla píseň

Kingston Town

, který v trochu jiné textové úpravě známe od Rangers.

Pětník se pohybuje na pomezí folku, spirituálů, jazzu, blues, country a dokonce i rocku. Na jaře jsem si je šel poslechnout a tam poznal, že vzpomněli i na Beatles a jejich *Help*. To dnes k mé nelibosti nezpívali, ale na Paula McCartneyho také došlo. Sice v samotném závěru ale přec zněla skladba *Až mi bude šedesát*. Publikum pěti pěvců několikrát vytleskalo zpět, a tak nechyběla ani úřednická

No tak jo

nebo klasická country

Kousavá deka

, díky které mi opět ukázali, že humor se dá v hudbě dělat skromně a bez nuceného "teatralismu" tolik ukazovaného v televizních estrádách.

Jako zvláštní host koncert v půli přetrnula písničkářka [Simona Klímová](#) ze Slaného. V prvních písničkách jsem uvažoval, co je na ní zajímavého. Simonu Klímovou jste mohli zaznamenat jako členku písničkářského dua *Proti srsti*, které se na podzim roku 2004 rozpadlo. Jako písničkářka se již dokázala probojovat do Jihlavy na *Portu* a s písni

Budiž ticho

vyhrála Oseckou kytaru.

Pro písničkáře mám zvláštní slabost - přiznám se - a tak jsem pozorně naslouchal každému tónu, který do diváků Simona vyslala ze svých úst a kytary. Maličko mi zvadla do jistého "průměru našich současných nadprůměrných" písničkářek. Z jedné strany se přirovnání k oněm Trchovým, Terčovým a Vítovým dá považovat za kompliment, neboť poukazuje na značný pěvecký, básnický a skladatelský talent. Na straně druhé je to i kritika, neboť první dojem, byť na něj moc nedávám, může některé jedince odvádět od dalšího zkoumání interpreta - zejména na akcích, kde si Simona zahraje tři písničky a dost.

S přibývajícemi minutami a písněmi jsem ale pochopil, že první dojem je - bohužel - zavádějící. Už v druhé písni *Viktor* ukázala, že si umí všimnout svého okolí a mistrně o něm psát. Viktor, jak jsem pochopil, je ve Slaném postavička bláznivého bezdomovce, kterého autorka takto navždy zvěčnila. V dalších jsem objevil jistou dávku dětské naivity, což mi v textu písně

Čas dívčích copánků

Klubový večer na Toulcáku s Petníkem a Simonou Klímovou

Napsal uživatel Lukáš Vořech Pokorný
Pátek, 02. prosinec 2005 03:01

potvrdila tvrzením: "...

v duši malá holka zůstávám

..." A pak jsem našel zásadní rozdíl oproti ostatním písničkářkám! Myšlenky ve svých textech podává čitelněji, tedy s dostatečnou dávkou metafor, ale přitom nebudí dojem abstraktnosti! Ukazuje jiné pohledy na běžné věci, jako třeba na dům ze 14. století v písni

Za tepanou mříží

, nebo se dotýká takových až filosofických témat, jako jsou cesty vzhůru a pády z pomyslných vrcholů lidských tužeb a snů (

Na Olymp

). Koncert zakončila vypůjčenou písní

Marsyas a Apolón

od Marsyasu, která zněla sice trochu uspěchaně, ale i tak byla pro mne příjemnou perličkou v jejím vystoupení.

A tak, byť to nikdo zřejmě u Petníku nečekal, přece jen večerem zněla kytara. A já si mohu přát, aby si do nového Klubu na Toulcově dvoře našly cestu další kapely a na ně nejen jejich příznivci. Ve středu 7.12. od 19:00 tu bude hrát obrozený **Petrín**. Tak přijďte!